

רע"פ 8884/13 - א.מ. נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8884/13

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט א' שהם

המבקש: א.מ.

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 1.12.2013 בע"פ
40710-08-13, שניתן על-ידי כב' השופטים א' טל -
סג"נ; ז' בוסתן; ש' בן שלמה

תאריך הישיבה: כ"ט באייר התשע"ד (29.5.2014)

בשם המבקש: עו"ד יעקב שקלאר

בשם המשיבה: עו"ד דפנה שמול

החלטה

השופט א' שהם:

1. לפנינו בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל – סג"נ; ז' בוסתן; ש' בן שלמה), מיום 1.12.2013, בע"פ 40710-08-13, בגדרו נדחה ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ד' עטר), מיום 2.6.2013 ועל גזר דין מיום 7.7.2013, שניתנו בת"פ 41414-03-11.

רקע והליכים קודמים

2. בכתב אישום שהוגש נגד המבקש, מדובר בארבעה אישומים המפרטים עבירות של תקיפה ואיומים שהופנו כלפי הגב' י.פ. (להלן: המתלוננת). בתקופה הרלוונטית, היו המבקש והמתלוננת נשואים, ומכוח נישואים אלה זכתה המתלוננת, שהגיעה לישראל מאוקראינה, למעמד של "תושבת ארעית" בישראל. לאחר דיון הוכחות, אימץ בית משפט השלום את גרסתה של המתלוננת ודחה את גרסתו של המבקש, ולפיכך הרשיע את המבקש בארבע עבירות של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 379 וסעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובאיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. במסגרת שיקולי הענישה, נתן בית משפט השלום את דעתו לחומרת העבירות בהן הורשע המבקש, ולכך שהמבקש ניצל את מעמדה של המתלוננת בארץ, בניסיון למנוע ממנה להתלונן במשטרה. בנוסף, שקל בית המשפט לחומרה את עברו הפלילי של המבקש; ולקולה, התחשב בית משפט השלום במצבו הכלכלי והרפואי, וכן בעובדה כי המבקש טרם ריצה עונש מאסר. לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 9 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע למשך שלוש שנים; ו-6 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון למשך שלוש שנים.

3. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בפסק דינו, הדגיש בית המשפט המחוזי, כי כאשר עסקין בעבירות המתבצעות בתוך התא המשפחתי, יש חשיבות רבה להתרשמותה של הערכאה הדיונית מן העדים שנשמעו בפניה, זאת בפרט כאשר אין בנמצא, בדרך כלל, ראיות נוספות. נקבע בפסק הדין, כי בצדק נדחתה גרסתו של המבקש, אשר חלקים ממנה הגיעו לכדי "אבסורד", כאשר מן העבר השני נמצאו תימוכין לגרסתה של המתלוננת. אשר לגזר הדין, ציין בית המשפט המחוזי, כי בית משפט השלום התחשב במכלול השיקולים הרלוונטיים, ובהם העדר היתכנות להליך שיקומי, מאחר שהמבקש לא נטל אחריות על מעשיו. לפיכך נדחה ערעורו של המבקש, על שני חלקיו.

הבקשה לרשות ערעור ותגובת המשיבה

4. בבקשה שלפנינו, אשר הוגשה על-ידי עו"ד יעקב שקלאר, בא-כוחו החדש של המבקש, חזר המבקש וטען כי הוא זה אשר הוכה על-ידי המתלוננת, וכי גרסתו לאירועים נתמכת ב"שלל ראיות". נטען בבקשה, כי לא היה מקום להרשיע את המבקש בהתבסס על עדות יחידה, אשר נמסרה באמצעות מתורגמן, דבר שהקשה על הערכאה הדיונית להתרשם מאמינותה של המתלוננת. עוד נטען, כי המתלוננת היא "עדה מעוניינת", מכיוון שלאחר הגשת התלונה ומסירת עדותה נגד המבקש, נדחה מועד הרחקתה מישראל. טענה נוספת שהיתה בפי המבקש, היא כי מדובר בעדות כבושה, כאשר לכבישת העדות ניתנו, לכאורה, מספר הסברים סותרים מצידה של המתלוננת. נטען בבקשה, כי בנסיבות אלה לא היה מקום להרשיע את המבקש ללא תוספת ראייתית מסוג "סיוע". בנוסף, הלין

עמוד 2

המבקש כנגד חומרת עונשו, וטען כי לא היה מקום להשית עליו עונש של מאסר לריצוי בפועל, לראשונה בחייו, מבלי שבית המשפט עיין תחילה בתסקיר מטעם שירות המבחן. עוד נטען בבקשה לקיומן של נסיבות אישיות אשר מצדיקות הקלה בעונשו של המבקש.

5. המשיבה גורסת, כי אין עילה למתן רשות ערעור במקרה דנן. זאת, מכיוון שטענותיו של המבקש מופנות בעיקרן כנגד ממצאי מהימנות ועובדה, כאשר טענות אלה כבר נדונו ונדחו על-ידי בית המשפט המחוזי. לטענת המשיבה, בית משפט השלום נתן את דעתו למכלול ההיבטים הנוגעים לעדותה של המתלוננת, אשר נמצאה על-ידו כעדות מהימנה, בניגוד להערכה השלילית שניתנה לעדותו של המבקש. אשר למידת העונש נטען על-ידי המשיבה, כי נסיבותיו האישיות של המבקש עמדו בפני בית משפט השלום בבואו לגזור את דינו של המבקש, ולכן אין פגם בכך שלא הוזמן תסקיר שירות מבחן בעניינו.

6. ביום 2.3.2014, קבעתי כי הבקשה לרשות ערעור תובא לדיון בפני הרכב תלתא, וכי לקראת הדיון שייקבע יוגש תסקיר מבחן בעניינו של המבקש. כמו כן, עוכב ביצוע עונש המאסר עד להכרעה בבקשה.

7. בדיון שנערך לפנינו, שטחו הצדדים את טיעוניהם בשאלה האם יש מקום ליתן רשות ערעור למבקש. בא-כוח המבקש, עו"ד שקלאר, חזר על טענותיו כמפורט לעיל, ועמד בעיקר על קיומן של קשיים רבים בעדותה של המתלוננת. לדבריו, שגה בית המשפט המחוזי בכך שהסתמך על קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום ולא "התעמק" בראיות, ולפיכך יש לדון בבקשה לרשות הערעור כערעור בזכות. עוד נטען, לקיומה של "תופעה" של הגשת תלונות בגין מעשי אלימות במשפחה, מצידן של נשים שאין להן מעמד קבע בישראל, במטרה למנוע את הרחקתן מישראל. בנוסף, טען בא-כוח המבקש, כי חלה חובה על בית משפט השלום להזמין תסקיר טרם הטלת עונש מאסר לריצוי בפועל, בהתאם לסעיף 38(א) לחוק העונשין. יצוין, כי עורך-דין שקלאר הגיש בקשה להגשת ראיות נוספות במסגרת הערעור, אך קבענו כי אין מקום לדון בבקשה זו טרם שיוחלט אם להעניק למבקש רשות לערער.

8. מנגד, טענה בא-כוח המשיבה, עו"ד שמול, כי אין דבר המצדיק במקרה דנן ליתן רשות ערעור. לטענת המשיבה, עדותו של מי שמוגדר כ"עד מעוניין", גם אם הוא דובר שפה זרה ונדרש תרגום במהלך העדות, נשמעת בבתי המשפט כדבר יום ביומו, ואין מקום לקביעת הלכה חדשה וייחודית אשר אמורה לחול במצבים מעין אלה. לפיכך, התבקשנו לדחות את הבקשה למתן רשות ערעור.

דיון והכרעה

9. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור תוענק בצמצום, ורק במקרים אשר כרוכה בבקשה שאלה משפטית עקרונית או סוגיה בעלת חשיבות ציבורית כבדת משקל, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש לחוסר צדק או לעיוות דין שנגרם למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 2263/13 אבגי נ' מדינת ישראל (28.4.2014); רע"פ 2200/14 רוט נ' מדינת ישראל (24.4.2014)). לאחר עיון בבקשה לרשות הערעור ובתגובת המשיבה, והאזנה לטענות הצדדים, הגעתי לידי מסקנה כי הבקשה שלפנינו איננה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, ולפיכך דינה להדחות, כפי שיפורט להלן.

10.

טענתו העיקרית של המבקש היא, כי בית משפט זה צריך להוציא מתחת לידיו הלכה, לפיה כאשר מדובר בעדות של "עד מעוניין" כפי המקרה דנן, אין להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה, מבלי שנלווית לה תוספת ראייתית בדרגת "סיוע". דינה של טענה זו להידחות, ויפים לעניין זה דבריו של השופט י' דנציגר, לפיהם:

"הדרישה לתוספת ראייתית לעדות יחידה הפכה לנחלתם של חריגים הקבועים באופן מפורש בחוק ואינה חלה על עבירות אלימות בתוך המשפחה. יצוין כי גם במסגרתם של חריגים אלו המגמה הברורה היא להגמשה של הדרישה (ראו: סעיף 6 לפסק דינו של השופט י' קדמי בע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל, 25.5.1994). כבר נקבע על ידי בית משפט זה כי למרות הזהירות שיש לנקוט בעת הרשעה על בסיס עדות יחידה, מוסמך השופט היושב לדין לתת אמון בעדות יחידה ולהרשיע על פיה גם בהיעדר תוספת ראייתית (ראו: סעיף 4 לפסק דינו של הנשיא מ' שמגר בע"פ 2780/90 קצירו נ' מדינת ישראל, 31.12.1990) (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 35 (1.9.2009); וראו גם ע"פ 7590/11 פלוני נ' מדינת ישראל (27.11.2013)).

כאמור, המחוקק נדרש, לא אחת, לצורך בתוספת ראייתית, בקובעו באילו מקרים לא יהיה די בעדות יחידה על מנת להוביל להרשעה (ראו, סעיף 10א(ד), סעיף 54א וסעיף 55 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971; סעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשס"ו-1955; סעיפים 18(ב) ו-20(ד) לחוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), תשס"ו-2005, ועוד). לשיטת המבקש, יש לקבוע קטיגוריה נוספת, שבמסגרתה יידרש "סיוע" לשם הרשעה על יסוד עדות יחידה. ובלשונו של המבקש, על בית משפט זה "לקבוע כהלכה שלא ניתן יהיה להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה של עדה מעוניינת, זרה, שעדותה כבושה, ואשר מקבלת - כתוצאה מתלונתה - טובת הנאה מובהקת כמעמד חוקי בישראל, ללא ראיית סיוע ממשית". סבורני, כי לא עלה בידי המבקש להראות כי בעדות מעין זו קיים פגם אינהרנטי שהוא כה שורשי, עד כי אין להותיר את ההכרעה בדבר מהימנות העדות לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית, בלא תוספת ראייתית. חזקה על בית משפט קמא, כי ייתן דעתו לכל אותם פגמים נטענים, ובהתאם לכך יעריך את משקלה ומהימנותה של העדות. הכרעתו זו של בית משפט קמא נתונה, מטבע הדברים, לביקורתה של ערכאת הערעור, בהתאם לכללים הנוגעים להיקף הביקורת הערעורית על שאלות שעניינן קביעות מהימנות ועובדה שנעשו על-ידי הערכאה הדיונית (ראו, למשל, ע"פ 6577/10 פלוני נ' מדינת ישראל (28.11.2013), בפסקה 52, והפסיקה המאוזכרת שם). אינני סבור כי יש מקום, במקרה הנדון דידן, לקבוע כי נדרשת תוספת ראייתית הלכתית, מאחר שאין עסקין בנושא חריג, שאין לו מענה במסגרת הדין הקיים.

11.

לאחר שמצאנו כי אין ליתן למבקש רשות ערעור, אינני נדרש לדון בטענותיו של המבקש לגופן, אך למעלה מן הצורך אעשה כן בקיצור נמרץ. הרשעתו של המבקש מבוססת בעיקרה על קביעותיה של הערכאה הדיונית, לפיה יש ליתן אמון בעדותה של המתלוננת, ולדחות, מנגד, את גרסתו המכחישה של המבקש כבלתי מהימנה. כאמור, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות מעין אלה, ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בבקשה לדין ב"גלגול שלישי" (ראו, למשל, רע"פ 913/14 מוצאפי נ' מדינת ישראל (6.4.2014); רע"פ 1223/14 גוהרי נ' מדינת ישראל (26.3.2014)).

12.

במקרה דנן, עדות המתלוננת היא אכן עדות יחידה, שאינה חפה מקשיים מסויימים. ואולם, בית משפט השלום נתן דעתו לקשיים אלה, ומצא כי הם אינם מערערים את מהימנותה של המתלוננת, ובלשונו: "כלל הנסיבות הייחודיות האופפות תיק זה, כמפורט לעיל, ובכללן הקשר בין הגשת התלונה להמשך שהייתה של המתלוננת בארץ וטענת העלילה לא נעלמו מעיני. ואולם לא

מצאתי כי יש בהן כשלעצמן, כדי לחתור תחת מהימנות המתלוננת". אשר לכבישת העדות, הסבירה המתלוננת כי היא חששה להתלונן במשטרה, בשל איומיו של המבקש כי הדבר יוביל לגירושה מישראל, ובית משפט השלום ראה בכך משום הסבר מספק. לטענת המבקש, המתלוננת הציגה הסברים שונים וסותרים לכבישת עדותה, אך נראה כי אותם הסברים מתיישבים אלו עם אלו, כאשר ברקע הדברים עומדת תלותה של המתלוננת במבקש.

13. ומכאן לטענתו של בא-כוח המבקש, לפיה קיימת חובה להזמין תסקיר מטעם שירות המבחן, טרם הטלת עונש מאסר לריצוי בפועל. אין חולק בדבר חשיבותו של תסקיר שירות המבחן, באשר הוא משמש ככלי-עזר בידי בית המשפט "לרדת לעומקם של נסיבותיו האישיות של הנאשם ולחקר הגורמים האפשריים להתדרדרותו לפלילים, כמו גם לבחינה מעמיקה ומקצועית של סיכויי שיקומו" (ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (3.9.2012)). אשר לחובתו של בית המשפט לקבל תסקיר בטרם גזירת דינו של הנאשם, מורה סעיף 38 לחוק העונשין כדלקמן:

"(א) לא יטיל בית המשפט עונש מאסר, שלא על תנאי, אלא לאחר קבלת תסקיר לפי סעיף 37.

(ב) שר המשפטים רשאי, באכרזה שתפורסם ברשומות, לסייג, מדי פעם, תחולתו של סעיף קטן (א) לפי סוגי בתי משפט, לפי עבירות, לפי גיל הנאשמים או לפי כל סיווג אחר."

שר המשפטים עשה שימוש בסמכות הנתונה לו לפי סעיף 38(ב) הנ"ל, ובאכרזה דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן), התשכ"ד-1964, צומצמו המקרים בהם עריכת תסקיר תהא בגדר חובה (ראו, בהקשר זה, ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2012); דנ"פ 5753/06 ג'רייס נ' מדינת ישראל (13.7.2006)). בין היתר, נקבע באכרזה כי אין חובה לבקש תסקיר מבחן כאשר מדובר בנאשם "שביום ביצוע העבירה מלאו לו 21 שנה", ונזכיר, כי בעניינו מדובר במי שהיה כבן 30 שנה ומעלה, במועד ביצוע העבירות. בהתאם לכך, לא היתה חובה להזמין תסקיר בעניינו של המבקש, וההחלטה בנושא זה נותרה לשיקול דעתו של בית המשפט. בית משפט השלום לא ראה צורך בקבלת תסקיר, מאחר שנסיבותיו האישיות של המבקש הוצגו בפניו באמצעות בא-כוחו דאז במסגרת הטיעונים לעונש, וכן משום שהמבקש לא נטל אחריות על מעשיו, דבר שהעביר על אפשרותו ליטול חלק בהליך שיקומי. עם זאת, סבורני כי למרות שיקולים אלה, היה מקום בנסיבות העניין, להזמין תסקיר מבחן, במסגרת שיקול הדעת המוענק לבית המשפט, טרם שהושת על המבקש עונש מאסר לריצוי בפועל, לראשונה בחייו. על כל פנים, תסקיר שירות המבחן הוצג בפנינו, והוא יעמוד, כך יש להניח, בפני הגורמים הרלוונטיים, ובהם ועדת השחרורים, ככל שהמבקש יובא בפניה.

14. לבסוף, מן הראוי לעמוד בקצרה על הטענות הנוגעות לחומרת עונשו של המבקש. נשוב ונזכיר, כי אין בכוחה של השגה על חומרת העונש להצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", למעט באותם מקרים בהם ניכרת סטיה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות (רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014); רע"פ 617/14 לוי נ' מדינת ישראל (4.3.2014); רע"פ 1717/14 ליזרוביץ נ' מדינת ישראל (30.3.2014)). העבירות שביצע המבקש הן חמורות, כאשר לא פעם ולא פעמיים הוא תקף את אשתו ונהג כלפיה באלימות קשה. כבר נאמר בהקשר לעבירות מסוג זה:

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף

בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו הייתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית." (ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.2011)).

דברים אלו מקבלים משנה תוקף בענייננו, שעה שהמבקש ביקש לנצל את מעמדה הרעוע של המתלוננת בישראל וחששה מפני גירוש מייד, על מנת למנוע ממנה את הגשת התלונה. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי של המבקש, אשר הורשע בעבר בביצוע עבירות אלימות. לצד השיקולים לחומרה, מנה בית משפט השלום שיקולים התומכים בהקלה בעונשו של המבקש, ובהם נסיבותיו האישיות, מצבו הרפואי, והעובדה כי מדובר בעונש מאסר ראשון לריצוי בפועל. בית משפט השלום נתן דעתו למכלול השיקולים שפורטו לעיל, בבואו לגזור את עונשו של המבקש, ואיני סבור כי העונש שהושת על המבקש חורג לחומרה ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים (השוו לע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21.5.2014)).

15. נוכח דחיית הבקשה לרשות ערעור, אין עוד צורך לדון בבקשה להוספת ראיות במסגרת הערעור.

עיכוב הביצוע עליו הוריתי ביום 31.12.2013, מבוטל בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 9.7.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדריים או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

תשומת לב שירות בתי הסוהר מופנית בזאת למצבו הרפואי של המבקש, כמפורט בתסקיר שירות המבחן.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט א' רובינשטיין:

א. מסכים אני לחוות דעתו של חברי השופט שהם.

עמוד 6

ב. אבקש להטעים את נושא התסקיר (פסקה 13 לחוות דעתו של חברי). על פי המצב המשפטי ישנה כיום הבחנה בין תסקירי החובה לבין תסקירים שבשיקול דעתו של בית המשפט. חברי ציטט את סעיף 38 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (שביסודו סעיף 4 לחוק דיני עונשין (דרכי ענישה) (נוסח משולב), תש"ל-1970), והזכיר את אכרזה דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן), תשכ"ד-1964, שבה צומצמו מקרי תסקיר החובה, ובהן הפטור לגבי נאשמים בני למעלה מ-21, או המרצים עונש מאסר בשל עבירה אחרת, או מי שהוגש לגביהם תסקיר בשנה האחרונה, וכן עבירות שעונש מאסר עולם חובה ועבירות בעלות אופי בטחוני, או נאשמים שמקור מגוריהם הקבוע מחוץ לשטח שמשפט המדינה חל עליו. אכרזה זו (למעט תיקון בתשכ"ח לעניין התחולה בשטח) עומדת ביסודה כנתינתה בתשכ"ד, כלומר, לפני כיובל. אינני סבור כי פסק דינו זה הוא מסגרת להאריך דברים בכך, אך לטעמי ראוי - ראשית - לשקול, במיוחד במקרים העומדים לפני מאסר משמעותי, הזמנת תסקירים לשם תמונה רחבה של האדם שלפני בית המשפט, אף אם הדבר אינו חובה על פי המצב המשפטי אלא רשות בשיקול דעת. נזכור, האכרזה ניתנה הרבה לפני חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, שהעלה את חרות האדם, אשר גם לפני כן נודעה לה "קדושה שיפוטית" הכרחית, לדרגה חוקתית. היא לא תוקנה בעקבות זאת, והדעת נותנת שהדברים נטועים במשאבי שירות המבחן למבוגרים (לגבי נוער ובגירים צעירים עד גיל 21 קיימת החובה, וכן ישנו כמובן שיקול הדעת הרחב לעניין תסקירי מעצר). כמי שמוקיר עד מאוד את עבודת שירותי המבחן ונתן לכך ביטוי פעם אחר פעם בהחלטות, ולא אמנה כרוכל, סבורני כאמור - והכל במאזני שכל ישר ומידה נכונה - כי ראוי להזמין תסקירים לקראת שליחתו של אדם למאסר משמעותי. כמובן, הדבר תלוי נסיבות ולא בהכרח הרי מי שזו לו הרשעה ראשונה כהרי מי שנכנס ויוצא בבתי האסורים, ומנגד יתכנו נסיבות אישיות שונות שראוי לפרסן לפני בית המשפט, גם בגדרי תיקון 113 לחוק העונשין. אוסיף - שנית - כי יתכן שראוי שהאכרזה תיבחן מחדש על-ידי הנוגעים בדבר, שמא חלוף השנים, לקחים וחוק היסוד מצדיקים שינוי - ובצדו כמובן משאבים לשירות המבחן.

ג. תיק זה, כמות שציין חברי, הוא דוגמה למקרה שהצדיק תסקיר. הגם שאיננו נעתרים לבקשת רשות הערעור, טוב שהתסקיר הוגש ולא גם עתה; הוא כתוב בכיוון שונה, מקל, מן ההליכים שקדמו, ומבלי לטעת מסמרות עשוי להיות לו משקל, כדברי חברי, בועדת השחרורים.

ד. כאמור, מצטרף אני לחברי.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בהחלטתו של השופט א' שהם.

ניתנה היום, י"ג בסיוון התשע"ד (11.6.2014).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

